Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 3die Decbr. 1854.

(Fra „the Mormon.")

Der er to eller tre Gjenstande, jeg ønsker at tale lidt om i Dag, og vil begynde med nogle Bemærkninger om de aandelige Gaver, med særligt Hensyn til dem, „der sidde i Mørket og Dødens Skygge, som Psalmisten siger.

I Jobs Bog staaer skrevet: „Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration gjør den forstandig;" og i det Nye Testamente: „I ham (Christus) var Livet, og Livet var Menneskenes Lys." „Da talede Jesus atter til dem og sagde: Jeg er Verdens Lys; hvo, som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have det Livsens Lys." „Han var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden."

„Jeg kunde anføre mange andre Skriftsteder, vedrørende det, jeg agter at sige om Menneskenes Børn. Mange troe, eller have idetmindste troet, thi jeg har ofte hørt Ældster prædike derom, at Enhver der er kommen til Skjelsaar og Alder og ikke annammer Evangeliet, som det er nedskrevet i det Nye Testamente, og efterlever det daglig, skal fordømmes; eller med andre Ord, Enhver, som ikke bliver en Hellig, eller hvad vi kalde en Hellig, han maa fordømmes. I een Betydning kan jeg indrømme dem Ret, hvad Skriftens Udtryk angaaer, og med Sandhed sige, at alle Mennesker, som have levet og ere hedengangne, og alle de, som nu leve, ere fordømte.

Denne Anskuelse bringer saameget paa mit Sind, som ikke directe vedkommer den Text, jeg har taget, at jeg vil afbryde og kun sige, at vi nu kjæmpe mod Djævlene for at indrette os en Himmel her paa Jorden.

Enhver, der forstaaer Skriften som den er og kjender Guds Villie, kan strax indsee, at naar han er udelukt fra Guds Nærhed, ikke hører hans Røst, ikke seer hans Ansigt, ikke nyder Godt af hans Engles eller hellige Aanders Betjening, maa han absolut være i Helvede. Hviler Guds Vrede over alle Saadanne? Ja, og er det ikke et Beviis paa, at de Sidste-Dages Hellige forstaae dette, naar de sige: „Det synes som om Djævlene ere løsladte mod

os?" Vide I ikke, at vi ere udsatte for Fristelser? for Vrede, Ondskab, Kiv, Misundelse, Opsætsighed mod Gud, Uvillie mod Retfærdighed og undertiden have Lyst til at dethronisere den Almægtige og tilrane os hans Magt? Hvis dette ikke er at være i Helvede, og hvis dette ikke i en vis Grad er Guds Vrede, veed jeg ikke hvad det er, men jeg kan ikke fremsætte det tydeligere med saa faa Ord.

Herrens Aand, Christi Lys og den Almægtiges Inspiration gives Enhver til hans Velsignelse. Alle, som forstaae Evangeliet og skue tilbage paa deres Forfædres Tilstand, saalangt deres Kundskab naaer, have denne Trøst. Dersom de vare ærlige og oprigtige, dersom de levede efter det bedste Lys, de havde, dersom de tjente Herren efter Alt, hvad de kunde lære af deres Præst og af andre Kilder, ere de da fordømte? Ja, paa samme Maade som I og jeg ville blive det.

Vi forstaae, og det er ogsaa skrevet, at naar Menneskenes Børn passere Dødens Skyggedal, som det kaldes, forlader deres udødelige Sjæl Legemet og gaaer ind i Aandeverdenen, som kaldes Hades eller Helvede. Aanderne gaae lige ind i Aandeverdenen, naar de forlade deres Tabernakler paa Jorden. Hvad! en sammenhobet Masse Mennesker blandes med hverandre i Aanden ligesom her? Ja, Brødre, de ere tilsammen der, og om de ønske at organisere sig i Foreninger eller Samfund ligesom her paa Jorden, have de Ret dertil. Udentvivl see, høre og tale de med hverandre og have for endeel Omgang med hverandre, baade de Onde og Gode. Jesus selv gik hen for at prædike for Aanderne i Fængslet, og da han prædikede for dem, maatte han ganske vist omgaaes med dem. Dersom Propheterne prædikede for Aanderne i Fængslet, maatte de ligeledes omgaaes med dem; dersom denne Kirkes Ældster gaae hen og prædike for Aanderne, maae de ogsaa omgaaes med dem, ligesom vore Ældster maae færdes blandt de Ugudelige paa Jorden, naar de prædike for dem.

Det er netop dette, jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, uagtet jeg veed, mange af Eder forstaae disse Principer, men der er atter Andre, som aldrig have hørt Noget derom. Broder Woodard, som prædikede her i Morges, har været i Italien og aldrig før været samlet med de Hellige paa dette Sted. Han hørte først om Mormons Bogs Fremkomst og Evangeliets Gjengivelse af de Ældster, som reiste om, hvor han var, og ved Herrens Aand fik han Tro.

Brødre og Søstre, ja alle Mennesker paa Jorden, jeg ønsker, I maae forstaae, at Herren har organiseret Legemer her og sat en Aand i hvert af dem, hvorved de ere blevne Fornuftvæsener. Men tidligere eller senere vil dette Legeme, som vi kunne see, føle og røre ved, vende tilbage til sin Moder, Støvet. Er Aanden ogsaa død? Nei. Vi vide, at Aanden vil existere, naar Legemet er opløst, og at den gaaer ind i Aandernes Verden. Hvordan er dens Tilstand der? Har den nogen Leilighed til at virke for sin Frelse der? Ja, den har, uagtet mange Postiller og Andagtsbøger, skrevne af uinspirerede Præster, forkaste dette Factum, og uagtet vore Forfædres Traditioner forkaste det — ikke Propheternes og Apostlernes Traditioner, men de af vore Fædre, som have levet i de saakaldte mørke Tidsaldere, og selv Størstedelen af dem, som nu leve, forkaster det; ja jeg maa sige, jeg aldrig har kjendt en mørkere Tidsalder i Verdenshistorien end det nittende Aarhundrede, bortseet fra den nye og evige Pagts Lys, som Nogle have annammet. Det er Folkets Vankundighed og Overtro, som benegte Aandens fremtidige Udvikling i Aandeverdenen, thi Evangeliet gjør det ikke. Menneskene have i

Aandeverdenen ogsaa Leilighed til at annamme Evangeliet ligesom vi. Medens Jesu Liig laa i Graven to Nætter og een Dag, var han i Aandernes Forvaringssted, for at vise sine Brødre, hvordan de skulde opbygge Riget og bringe Aanderne i Fængslet til Kundskab om Sandheden. Han var dem et Mønster der, ligesom her paa Jorden. Heraf kan man see, at ogsaa Aanderne have Leilighed til at annamme Evangeliet.

Man kan spørge: Blive de døbte der? Nei. Kunne de faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand? Nei, ingen af de ydre Ordinantser, vedkommende Kjødet, kan forvaltes der, men de kunne glæde sig ved den Hellig-Aands Lys, Kraft og Herlighed der, ligesaa meget som vi paa Jorden, og have visse Love blandt sig, hvorefter de styres.

Kunne vi gjøre Noget for dem? Ja. Hvorfor stræbe vi for at faae et Tempel opført? og vi skulle ikke blot bygge et Tempel her, hvis vi ere heldige og udholdende, men skulle sandsynligviis paabegynde en to, tre Stykker til, og saa fremdeles saa hurtig Værket fordrer det, i den udtrykkelige Hensigt at forløse vore Døde. Naar det bliver aabenbaret for mig, at nogle af mine Forfædre levede og døde uden Evangeliets Velsignelser eller uden engang at have hørt det prædike, men desuagtet vare ligesaa ærlige og oprigtige som jeg eller hvilkensomhelst Mand og Qvinde paa Jorden, og saa retfærdige efter deres Omstændigheder, som nogen Apostel eller Prophet har været, vil jeg gaae hen og blive døbt, confirmeret, salvet og tvættet for dem, samt udføre alle Ordinantserne for dem, paa det at Veien til det celestiale Rige kan staae dem aaben.

Dette er, som jeg saa ofte har sagt, vort Arbeide i Millenniet. Det er dette Arbeide, som skal udføres af Abrahams Børn, den udvalgte Sæd, den kongelige Slægt, de Velsignede, hvem Herren har gjort Pagt med. De ville træde frem og frelse enhver af Adams Sønner og Døttre, som vil annamme Frelse her paa Jorden; og de skulle prædike for alle Aanderne i Aandeverdenen, saa disse ogsaa kunne faae Leilighed til at troe og annamme Evangeliets Principer, og de ville have Efterkommere nok paa Jorden, som kunne udføre for dem de Ordinantser, der henhøre til Kjødet.

Mange troe, at Guds Aand ikke har kunnet være paa Jorden, naar ikke Evangeliet var blandt Menneskene i sin Reenhed; de troe, at Herrens Aand har været aldeles banlyst fra denne Klode siden det store Frafald. Men jeg troer ikke, at der nogensinde har levet en Mand eller Qvinde paa Jorden siden Adams Dage indtil nu, uden de have været oplyste, veiledte og underviste af Jesu Christi Aabenbaringsaand. Hvad! de vankundige Hedninger ogsaa? Ja, ethvert menneskeligt Væsen, som har havt sund Forstand. Jeg troer slet ikke, at Menneskenes Børn have været berøvede det Privilegium at annamme Herrens Aand, der kunde lære dem Forskjellen mellem Godt og Ondt. Det er ligemeget, hvorledes vore Fædres Traditioner have været, de, som have været oprigtige for Herren, som have været retskafne i al deres Vandel og have levet efter deres bedste Kundskab, ville faae Leilighed til at indgaae i Guds Rige. Jeg troer, dette Privilegium tilhørte Adams nærmeste Sønner og Døttre, og at det er gaaet i Arv fra dem til alle efterfølgende Slægter.

Folk, som endnu paavirkes af deres Traditioner og tidligere Begreber, have uden Tvivl de hundrede Spørgsmaal at gjøre mig angaaende denne Gjenstand; men jeg haaber at kunne bortrydde Eders Besværinger.

Uagtet Guds Aands Virksomhed blandt Menneskene for at oplade deres Sind for

Sandhedens Annammelse, gjør den dog aldrig Indgreb i de Love, Herren har givet til Menneskeslægtens Bestyrelse, og da Gud skabte Mennesket, gjorde han ham ansvarlig for sig og gav ham Ret til at gjøre hvad han vilde i en vis Grad, for derved at prøve ham. Der er altsaa en Lov, som styrer Mennesket for saavidt; men det celestiale Riges Lov er og vil altid være, som jeg saa ofte har sagt Eder, den samme for alle Adams Børn. Naar vi tale om den celestiale Lov, der er aabenbaret fra Himmelen, det vil sige Præstedømmet, menes dermed Saliggjørelsens Plan, et fuldkomment System af Embeder, Love og Ordinantser, hvorved vi kunne beredes til at gaae fra Trin til Trin, fra en Stildvagt til en anden, indtil vi naae vor Fader og Gud. Denne Lov har ikke altid været paa Jorden; men naar den har været borte, have andre Love været givet i dens Sted til Menneskenes Underviisning, Optugtelse og Bestyrelse, samt for at det kunde sees, hvad de vilde gjøre, naar de overlodes til sig selv, og hvad vi nu kalde Tradition har sit Udspring fra disse Omstændigheder.

Der er saa Meget at sige om denne Ting, at jeg neppe tør begynde at tale derom. At omhandle dette ene Punkt alene, vilde optage altfor lang Tid. Kort sagt, Herren har ikke givet Love for enhver Bagatel, vedkommende vor Handlefrihed; han har ikke givet nogen Regel for hvad Façon jeg skal sætte paa min Frakke eller mine Støvler. Han har skjenket Alle, baade Hellige og Syndere, Forstand, som de have fri Raadighed over, ligemeget enten de have Præstedømmets Lov blandt sig eller ikke. Jeg har skjenket Eder Fornuft, siger Herren, for at I kunne forstaae, hvorledes I skulle styre Eder selv og gjøre Eder det behageligt og blive lykkelige paa Jorden, og jeg har givet Eder visse Rettigheder, som I kunne benytte ligesaa uafhængigt i Eders Sphære, som jeg gjør i Himlene.

Ligemeget enten vi ere Jøder eller Hedninger, som man almindelig deler Menneskene i (endskjøndt Hedninger betyder de Ulydige), enten vi troe paa Koranen eller Bibelen, enten vi ere blevne opdragne blandt Jøder, Grækere eller Hottentotter, enten vi tjene den sande og levende Gud eller et livløst Billede, naar vi blot ere oprigtige for den Gud, vi tilbede.

Broder George Q. Cannon foræreде mig et Gudebillede fra Sandwichøerne, som var lavet af et Stykke Træ. Dersom alle Mennesker bøie sig for saadan en Gud, overeensstemmende med deres Love og Skikke, tillader Herren dem at gjøre som de have Lyst til i denne Henseende. Dette Exempel passer paa alle Jordens Nationer. Dersom Folk, som lade sig knuse under Gudebilledet Jugernauts Vogn, eller som offre deres Børn til Afguder, gjøre dette efter deres helligste Overbeviisning, er der ligesaa stor Mulighed for deres Frelse som for hvilkensomhelst Anden.

Troe I, Hinduerne have noget af Christi Aand? Jeg veed, de have; ligeledes Hottentotterne og enhver anden Nation paa Jordens Overflade, om end nogle af dem ere Kannibaler, hvis Vaner og Handlemaade er af den meest oprørende Natur for civiliserede Folks Følelser.

Men dersom Nogle af denne Forsamling eller Allesammen Aar efter Aar skulde leve i Mangel og Nød og aldrig nyde en eneste Times Vederqvægelse eller faae Livets første Fornødenheder tilfredsstillede, vilde den Gjerning at ihjelslaae et Menneske og spise ham under saadanne sørgelige Omstændigheder, ikke være saa stor en Synd, som mange af dem de saakaldte Christne begaae.

Kan jeg anføre Exempler herpaa i vort oplyste Land (Amerika)? Ja, Brødre og Søstre, mangfoldige. Naar en Mand

har faaet Magt over sin Næste til at bringe ham i et saadant piinligt Afhængigheds-forhold, ligesaa qvalfuldt som den evige Ilds Flammer, at han hverken tør udtale sin Mening, gaae tvert over Gaden eller drive nogenslags Forretning uden bestandig Frygt for sin Undertrykker og det Riis, han altid holder over ham, det er værre end at blive dræbt og spiist. En saadan Stilling er i Sandhed et Helvede Bliv derfor ikke saa forskrækket, naar I høre, de Vilde øve afskyelige Ting, thi jeg forsikrer Eder, at I ei kunne finde lavere og uslere Charakterer nogensteds paa Jorden end i den civiliserede Christenhed.

Da jeg hørte Br. Cannon tale om Folkets Traditioner paa Sandwichøerne, tænkte jeg, at deres Traditioner ikke vare værre end nogle af vore. Saaledes troe de, at Ingen er bedre skikket til at forkynde Jordens Befolkning Sandheden end de, og denne Mening troer jeg er ligesaa urokkelig hos dem som hos os. Vi ere opdragne i den Tro; det samme ere de, og derfor troe de det af deres ganske Hjerte. Dom dem derfor ikke til Helvedes Pine for denne deres oprigtige Tro.

Men naar Sandhedens Lys kommer til En, og han forkaster det, det er hans Fordømmelse. Naar jeg har fortalt en Mand Alt, hvad jeg er bemyndiget til at sige ham i Jesu Navn, hvis ikke Aanden stadfæster det hos ham, forekommer det Hele ham som noget Nonsens. For at fatte Sandheden af mit Vidnesbyrd, maa Guds Aand skjenke ham Aabenbaringens Lys; og naar han har havt det, og da vender sig bort og bliver en Forræder mod Retfærdighedens Sag, vil Herrens Fortørnelse ramme ham, og den Almægtiges Vrede falde tungt paa ham. Dette er ikke en Følge af, at hans Forfædre vandrede i Mørket, eller fordi Nationer levede og døde i Vankundighed, men fordi Herren udøser sin Aand over ham, og han forkaster den. Da ere saadanne Individer beredte for hans Vrede, og de blive henviste til en anden Deel af Aandeverdenen, hvor Djævelen har Magt og Herredømme over dem.

Have ikke alle vore Missionairer klaget over haarde Tider i deres forskjellige Arbeidsmarker; og ere ikke Nogle, som fornylig sendtes ud, komne tilbage? Det er vanskelige Tider for Brødrene i Ostindien; men jeg kjender Aarsagen dertil og skal meddele Eder den, at I herefter kunne forstaae den, naar I sendes did eller til noget andet Sted.

Tag en Globus og mærk Eder det Sted, hvor Herren begyndte at opbygge sit Rige før Syndflodens Dage; følg hans Folks Historie til efter Floden og mærk Eder, hvor dets Efterkommere nedsatte sig og hvor Sprogforvirringen fandt Sted; følg saa Israels Børn fra Ægypten langs Havet, over Havet, gjennem Ørkenen til Canaans Land; gaa derpaa ud fra Jerusalem, hvor Frelseren blev korsfæstet, og følg hans Apostler paa deres Vei og see, hvor de prædikede Evangeliet, og naar I have fulgt dem overalt, saa langt deres Arbeide strakte sig, og komme til dem, som ikke forkastede Evangeliet eller som ikke hørte det forkynde — da ere I komne til Grændsen, hvor man vil begynde at annamme den gode Sæd.

Jerusalem skal ikke forløses ved at vi prædike Evangeliet for dens Indbyggere; den vil blive forløst ved den Almægtiges Arm. Den vil blive givet i de gamle Israeliters Vold ved Guds Kraft og ved hans Straffedommes Udgydelse. Grunden, hvor vi kunne saae den gode Sæd, og hvor den vil bære Frugt, som kan høstes, er beliggende udenfor Grændsen af Oldtidens Apostlers og Propheters Arbeidsmark. De vare i Besiddelse af Guds Aand og Lys, og den Almægtiges Kraft aabenbaredes i deres Mirakler, i Folkets Befrielse og deres Frelse, som vare gjen-

løste, og de, som nu ere meest villige til at annamme Evangeliet, ere dem, som have levet uden samme fra Noæ Dage indtil vor Tid.

Om I f. Ex. kunde finde en Ø, hvis Beboere udvandrede fra Babels Taarn, og som siden den Tid aldrig ere blevne besøgte af nogen Prophet, Apostel eller af Jesus Christus, og som ikke have faaet nogensomhelst Kundskab om Faderen og Sønnen fra Sprogforvirringens Tid indtil vore Dage, der er et Sted, hvor de Ældste kunne høste større Frugt af deres Arbeide end blandt noget andet Folk.

Før vi annammede Præstedømmet i disse sidste Dage, medens vi endnu vare Medlemmer af de forskjellige religieuse Samfund, læste vi meget om Valdenserne, om hvem Br. Woodard har talt i Dag, hvilke udgjøre den fornemste Deel af Befolkningen i Piemonts Dale og Bjergegne, og fra hvem Baptisterne sige, de have erholdt deres Præstedømme eller Myndighed. Men deres Præstedømme er ikke bedre end Catholikernes. Troe I, at de, som et Folk, ville annamme Evangeliet? Nei; nogle Faa ville. I erindre, Br. Woodard sagde, at de ere en blandet Race og nedstamme fra dem, som hørte og fordetmeste forkastede Evangeliet. Kun meget Faa af dem, sagde han, kunne læse og skrive, og Præsterne ere strax paa rede Haand til at tugte dem, der kunne læse, naar de prøve paa at benytte deres Kundskab. De ere altsaa ikke stort bedre end Dyrene, men man kan ikke bebreide dem for deres Overtro. De ere ikke af det Slags Folk, som villigt annamme Sandheden. Deres Forfædres, deres Kongers, Præsters, Dommeres og Vældiges Troesbekjendelser, Anskuelser og overtroiske Begreber ere alle blevne sammensmeltede i een Ovn, og ere følgelig stereotyperede i Støbejern. Om man end sønderbryder deres Jernlænker og sætter dem i Frihed, ville alligevel kun Faa af dem annamme Evangeliet.

Hvoraf kommer dette? Fordi deres Fædre hørte Evangeliet, og de Fleste af dem forkastede det; derfor hviler den Almægtiges Forbandelse over dem og deres Afkom, indtil de have udvirket deres Frelse gjennem Lidelser; thi de Første skulle være de Sidste, og de Sidste de Første. En Nation, som engang har havt Leilighed til at annamme den evige Pagt, kan blive frelst i Guds Rige, men den vil blive blandt de allersidste, der annammer Evangeliet. Maaskee dette kan synes Eder underligt; men det er intet Forunderligt for mig, thi jeg seer, der ligger naturlige Principer og sund Fornuft til Grund for alle den Almægtiges Handlinger. Alle hans Foretagender med Menneskenes Børn paa den hele Jord ere fuldkommen philosophiske.

Glem ikke, at der er Leilighed til Frelse for alle Oprigtige. Men hvad skulle vi gjøre med dem, som ikke ere oprigtige? Lad dem være blandt de Gode, indtil Dagen kommer, da de skulle kastes ud og de Gode samles i Laden.

Der kunde siges meget med Hensyn til Menneskenes Annammelse eller Forkastelse af Evangeliet. Troer man paa Jesus Christus i Jerusalem? Kan der laves en Christen af en Jøde? Jeg siger Eder Nei. Om ogsaa en Jøde kommer ind i denne Kirke og ydmygt bekjender at være en Hellig, en Christi Efterfølger, vil han, hvis Judæ Blod flyder i hans Aarer, falde fra igjen. Han kan være født og opdraget som Jøde, have Jødernes charakteristiske Ansigtstræk, tale Jødernes Sprog og have overholdt alle den jødiske Religions Ceremonier hele sit Liv, men jeg vil sige Eder en Hemmelighed: der findes ikke en Draabe jødisk Blod i ham, hvis han er bleven en sand Christen, en Guds Hellig; thi hvis saa er, vil han uundgaaelig forlade Christi Kirke, eller ogsaa

maa dette Blod aldeles udrenses af hans Aarer. Vi have Mænd iblandt os, som tidligere vare Jøder, men som omvendtes til vor Tro. Her er f. Ex. Broder Neibaur. Troe I, der findes en Partikel jødisk Blod i hans Aarer? Nei, ikke saameget som kunde sees paa Spidsen af den fineste Synaal gjennem et Mikroskop. Dette er en Hemmelighed, som I maaskee ville faae Forstand paa i kommende Dage. Herren vidste, hvorledes der skulde prædikes for Jøderne, og han sagde dem hvad Sandheden var. Man kan ligesaa gjerne paatage sig at forsyne de dybest sunkne Indianere med Vaaben og Uniform og lære dem europæisk Disciplin, som at prædike for Jøderne og bringe dem til at troe paa Jesus Christus.

Jerusalem kan ikke forløses ved Evangeliets milde Røst. Hvorfor ikke? Fordi de eengang have været Guds Udvalgte, den forjættede Sæd. De ere det Folk, fra hvem Messias skulde udspringe og fra hvem Frelse alene kunde komme. Messias fødtes blandt dem, men de ihjelsloge ham; derfor ville de blive blandt de allersidste af Abrahams Sæd, som kunne annamme den nye og evige Pagt. Man kan ødsle Guld, Føde og Klæder paa dem, men det er umuligt at bringe Jøderne til Omvendelse før Herren den Almægtige gjør det.

Vi have et Exempel herpaa i Beretningen om Cain og Abel. Cain samtalede med Gud hver Dag og var nøie bekjendt med denne Jords Skabelse, thi hans Fader havde fortalt ham derom. Men af Mangel paa Ydmyghed og formedelst Misundelse og en uretfærdig Higen efter Magt og Enevælde over Riget, hvad gjorde han saa? Han myrdede sin Broder. Som Straf satte Herren et Mærke paa ham, og nogle af hans Efterkommere befinde sig her i denne Forsamling i Dag. Naar alle de øvrige Adams Børn have havt Leilighed til at annamme Præstedømmet og blive forløste paa den ganske Jordens Kreds, og ere opstandne fra de Døde, da først vil Forbandelse vorde bortaget fra Cain og hans Sæd. Han berøvede sin Broder Retten til at leve og til at udvide sit Herredømme ved at formeres paa Jorden, og derfor vil han blive den Sidste til at nyde Guds Riges Lyksalighed.

Vi have Lamaniterne som et andet Exempel. Deres Ugudelighed var ikke saa stor som deres, der ihjelsloge Guds Søn. Jesus aabenbarede sig for dem efter sin Korsfæstelse og prædikede Evangeliet blandt dem; men i den fjerde Generation blev Præstedømmet uddrevet fra dem, og som Følge deraf tog Herren Evangeliet med dets Love, Ordinantser og Kræfter fra dem. Er deres Forbandelse saa stor som Jødernes i Palæstina? Nei, den er forholdsviis ringe. De begyndte at tørste efter hverandres Blod og kjæmpede mod hverandre fra Slægt til Slægt, indtil de sank i den dybeste Fordærvelse og Last, og ere blevne et modbydeligt og vildt Folk. Alligevel vil Forbandelsen blive borttaget fra dem før den bliver borttaget fra Judæ Børn, og de skulle atter blive „et hvidt og behageligt Folk."

Br. Ballantyne og mange andre af vore Brødre i fjerne Lande skrive: „O, hvor vi skulde fryde os, om vi kunde samles i vort Klippehjem." Jeg vilde heller paatage mig at omvende 5,000 Lamaniter end eet af de arme Væsener, hvis Fædre ihjelsloge Frelseren, og som sige Amen til denne grusomme Handling den Dag i Dag; ja jeg vilde hellere paatage mig at omvende selve Djævelen, om det var muligt.

Derfor siger jeg til de Ældste i hine Egne: Forundres ikke, om I see haarde Tider; og hvis jeg havde en Røst, der kunde naae til alle vore Ældsters Øren, vilde jeg raabe: „Forlad dem og kom hjem, Herren forlanger ikke, I skulle være

blandt dem længere, thi de maae lide og fordømmes."

Mine Søstre, skriv til Eders Mænd, som have deres Mission i Egne, hvor Evangeliet blev prædiket i gamle Dage, at de kunne komme hjem; ja jeg siger til alle saadanne Ældster: „Kom hjem og overlad Eders Omgivelser til at leve og døe i deres Synder og Vankundighed, thi deres Fædres Overtrædelse er en Behagelighed for dem, og de glæde sig i deres Ugudelighed. Lad dem derfor gaae sin egen Vei, og kom hjem og prædik for Lamaniterne."

Der er Mange her i Staden, som vare Vidne til en Tildragelse, jeg nu vil berette. Sidste Foraar, da vi besøgte Walker, Indianerhøvdingen, var han mørk og fortrædelig tilsinds og vilde ikke gaae os imøde fra sit Telt, hvor han laa. Jeg gik ind til ham, og hans første Ord vare: „Br. Brigham, læg dine Hænder paa mig, thi min Aand har forladt mig, og jeg ønsker at faae den tilbage." Han var fuld af Forbittrelse, fordi hans Stamme havde været i Kamp, og han vidste ikke, enten han skulde stille sig paa Fredens eller Krigens Side.

Vi lagde vore Hænder paa ham, og han følte strax bedre. Paa hans Forlangende sang vi nogle „Mormonpsalmer" for ham, og da vi forlode hans Telt, var han i godt Humeur og sagde, at han aldrig vilde gjøre dette Folk den mindste Fortræd. Han var fuld af Kjærlighed til Gud og alle hans Gjerninger; han reiste med os til Iron County og havde Drømme, der kunde gjelde som Aabenbaringer. Hvis jeg kunde have ham om mig bestandig, vilde han aldrig huse en ond Aand, men derimod være besjælet af Herrens Aand.

Forrige Søndag fik vi en udmærket Tale af Br. Aaron Farr; hans Aand er reen; det samme er Washington L. Jolley's. Br. Farr endte sine Bemærkninger med at sige, at vi bygge smukke Huse og forsømme Guds Tempel, og Br. Jolley henvydede til det samme. Hvis det ikke saarer deres Følelser, vilde jeg sige, at det vedkommer ikke Eder, om vi saa ikke byggede noget Tempel her i mange Aar; men jeg veed, at de længes meget efter at faae et Sted, hvor vi kunne erholde vore Begavelser, og det samme gjør jeg.

Troe I ikke, at blandt dem, vi meddeelte Begavelser i Nauvoo, vare Nogle Djævle, eller rettere fulde af Djævle? I ønske at see Templet opført, og naar det er skeet, ville nogle usle, elendige Individer komme frem og sige: „Vi bleve døbte af Broder Den og Den; Br. Brigham er en udmærket Mand, og hvilken fortræffelig Hustru har han ikke! Kan vi ikke faae vore Begavelser i Vinter, Br. Brigham?" Og dernæst ville de hænge sig paa Br. Kimball og plage ham med Anbefalinger for Peer og Poul, sigende: „Lad ham faae sine Begavelser, thi han er en emtfølende og hjælpsom Mand; han gav en Søster et Par Strømper og Skoe forleden; kan ikke han faae sine Begavelser?" Nuvel, han faaer sine Begavelser, og hvad Godt har han af dem? Han reiser til Californien og aabenbarer Alt, hvad han veed, opvækker Ondskab og bereder sig selv for Helvede.

Jeg vilde hellere see dette Folk renset først og give Begavelser til de Retfærdige, naar de have ventet lidt. Lad de Fattige og de Ydmyge for Herren faae den første Leilighed. Jeg vil ikke bygge paa Templet eller lægge en eneste Steen paa Grundmuren eller høvle en Planke til det, før Tempelpladsen er indhegnet, og dersom dette Folk blot vilde give Femteparten af den Tiende, det tilkommer dem at betale, kunde vi bygge Alt, hvad vi ønske.

Jeg vover at sige, at Br. Farr og Jolley aldrig har raadet de Hellige i deres Mission til at komme herop og erlægge deres Tiende; og dog forvente de, at jeg

og mine Brødre skulle gjøre Alting — sende Evangeliet til Nationerne, bygge Templer og vaage over Rigets Velfærd baade Dag og Nat, og de have ikke engang nævnt Tiendeloven, eller i det Høieste henthydet til den, og naar de komme her, hvidske de mig i Øret: „Br. Brigham, behandl dem varsomt med Hensyn til Tienden, thi de vide kun lidt derom."

Jeg ønsker, I skulle forstaae **mig**. Vent indtil dette Folk har betalt sin Tiende, før I fordre af Herren eller hans Tjenere at faae et Tempel opført. Dersom dette Folk skulde kræve mig til Regnskab for Noget, som jeg har forsømt at udføre, eller klage over hvad de have udrettet, er jeg villig til at opgjøre mine Bøger og udskrive et Balanceark, som vil vise, om det er Eder eller Eders Præsident, som har forsømt Noget.

Dersom alle Brødrene forstode bedre og vilde holde sig paa deres egne Grændser, vilde de ofte gjøre bedre end nu. Mit Formaal er at blive riig; jeg er en Gnier med evige Ting. Tragter jeg efter jordisk Rigdom? Ja, dersom Herren vil skjenke mig den Slags Rigdom, og jeg kan bruge den til at gjøre Godt med. Mit Ønske er at kunne skaffe alle Mænd, Qvinder og Børn nyttig Beskjæftigelse, saa de aldrig faae Tid til at ruge over Ondskab om Natten og udklække Planer til deres egen Fordærvelse.

Vi see Mænd her paa Gaderne, som ene og alene grunde paa dette Folks Undergang; men saadanne Folk, som arbeide strengt i Bjergene, i Værkstederne og paa andre Steder om Dagen, ere glade ved at hvile om Natten. Det er om Natten Lediggjængerne søge deres Rov. Det skal derfor være min Bestræbelse at give Enhver Beskjæftigelse med Rigets Ophyggelse — med at bygge Huse, plante Træer, rydde Land, anlægge Haver, Parker og smukke Spadseregange, med at opføre Skolebygninger, Læreanstalter osv.

Der er Hundreder af unge Mænd her, som havde langt bedre af at gaae i Skole end at bortdrive Tiden til ingen Nytte. Studeer Sprog og erhverv Eder Kundskab og Forstand, og tilegn Eder samtidig hermed ogsaa Guds Viisdom og lær, hvordan den bør anvendes, saa I kunde gjøre Godt dermed alle Eders Dage.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star" om

Præstedømme og Bestyrelse.

For at de Ældste og de Hellige kunne voxe i Kundskab og Forstand om Sandheden, er det en nødvendig Betingelse, at de bruge deres Evner til grundig Eftertanke saavel som at høre paa Ordets Forkyndelse. Sandheden kan fremsættes i al sin Skjønhed og Enfoldighed af Herrens Tjenere under hans Aands Indflydelse, men dersom Tilhørerne ikke paavirkes af den samme Aand til at fatte og forstaae de omhandlede Principer, høste de kun lidt Gavn deraf. Naar Ordet forkyndes ved Sandhedens Aand og annammes ved samme, da vil „den, som prædiker, og den, som hører, forstaae hinanden, og begge opbygges og glædes tilsammen." Men naar Nogen blot

hører og ikke deeltager i Talerens Aand, er man let udsat for at misforstaae hans Mening og gaaer bort fra Forsamlingen med et forkeert Indtryk. Som Følge af en saadan feilagtig Opfattelse gjør man sig ofte skyldig i en feilagtig Handlemaade, thi da Tilhørerne ikke have overveiet det omhandlede Emne i deres eget Sind, komme de undertiden til en rask Slutning, der næsten er det Modsatte af hvad Taleren søgte at bibringe dem.

Enhver Hellig bør altid erindre, at „Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden levendegjør," og naar vi høre et Princip blive fremsat, bør vi altid søge at forstaae det ved Herrens Aand. Netop i dette Øiemed skjenkes Aanden til dette Folk, thi dens Opgave er at lede Menneskene ind i al Sandhed. Naar de Hellige og fornemmelig de Ældste bestræbe sig herfor, ville de ikke være saa tilbøielige til at opfatte forkeert, hvad der bliver lært.

Vor Opmærksomhed er bleven henledet paa denne Gjenstand ved at læse de Bemærkninger, som gjordes i Birmingham-Raadet, angaaende Præstedømme og Bestyrelse (Præsident Cannons Tale, oversat i et tidligere Nr. af „Stjernen"). Hvormange af de dengang Tilstedeværende vilde, istedetfor en passende Middelvei, gaae til den modsatte Yderlighed og aldeles tilsidesætte Forstanderne for Grenene? Vi have bragt i Erfaring, at der allerede næres Frygt for, at en lignende Tilstand vil blive indført i Missionen som den, der herskede for nogle Aar siden, da Forstanderen tilsidesattes af Conferencepræsidenten og denne igjen af Pastoren, og denne Fremgangsmaade dreves saa vidt, at den daværende Missionspræsident fandt det fornødent at skrive en Artikel i „Stjernen," for at faae denne Myndigheds-Misbrug afskaffet.

Vi ønske, at det maa udtrykkelig forstaaes, at en saadan Adfærd af de Ældste nu vilde fremkalde en ligesaa alvorlig Irettesættelse som den i Birmingham givne. Der er ikke mindste Nødvendighed for, at nogen Uenighed skal finde Sted mellem Brødrene i dette Punkt. En Lærer, en Forstander, en Conferencepræsident, en Districtspræsident og en Missionspræsident kunne alle bevæge sig i sine respective Virkekredse uden at krænke hverandres Stilling eller Værdighed i Udførelsen af deres Pligter. Der er fuldkommen Orden og Harmoni i alle Guds Gjerninger. Enten vi kaste vort Blik paa Planetsystemerne, som bevæge sig med majestætisk Ro i deres bestikkede Baner i Himmelrummet uden nogensinde at støde sammen, eller vi fæste Opmærksomheden paa vor egen Klode med dens daglige og aarlige Bevægelse, som bevirker den regelmæssige Forandring af Dag og Nat, Sommer og Vinter, finde vi uomstødelige Beviser herfor. Og dog tale disse hans storartede Værker ikke tydeligere om Skaberens uendelige Viisdom end den Organisation, han har indført i sin Kirke. Enhver Embedsmand i samme har han givet en bestemt Plads, og i sin Virksomhed gaaer denne sin bestikkede Bane, ikke uafhængig af Andre, men Alle paavirkede og styrede af det gjensidige Forhold, de staae i til hverandre.

Endskjøndt Forstanderne altid bør erindre, at hvemsomhelst, der kaldes til at bestyre den Conference, hvori deres Grene befinde sig, er deres Foresatte, som har Ret til at raade dem i deres Arbeide, bør Conferencepræsidenten dog heller ikke glemme at vise dem den Høflighed og broderlige Velvillie, som det ene Medlem af Christi Kirke skylder det andet. Det samme gjelder ogsaa Conferencepræsidenterne og deres Districtspræsident; denne burde behandle dem med al den Forekommenhed, Broderkjærlighed og Agtelse for deres Følelser, som kan drage dem til sig istedetfor at støde

dem bort. Om en Missionspræsident skulde gaae ind i et Districtsmøde og tage Bestyrelsen over samme, uden mindste Hensyn til den tilstedeværende Districtspræsident, uagtet denne staaer i godt Forhold til Kirken, vilde det mildest talt være meget uhøfligt og saarende for hans Broders Følelser, og hvad der vilde være uhøfligt af en Missionspræsident mod en Districtspræsident, er ligesaa uhøfligt af enhver anden Embedsmand i Kirken mod sine Undergivne. Hvad end vore Rettigheder ere, bør vi altid være forsigtige med at gjøre dem gjeldende for at undgaae endog Skinnet af at ville fornærme. Det er slet ikke nødvendigt for en Districts- eller Conferencepræsident at overtage Ledelsen af en Forsamling, hvor han tilfældig er tilstede, og vise sin overordnede Stilling ved at angive Psalmerne, aabne med Bøn og varetage andre Pligter, som staae i Forbindelse med Aabningen og Slutningen af en Forsamling, og som i hans Fraværelse altid besørges af den locale Præsident. Dette er Ting, som han meget vel kan overlade til Forstanderen eller andre Ælster, uden at offre det mindste af sin Værdighed. Paa den anden Side vil ingen fornuftig Præsident for en Green, en Conference eller et District undlade at spørge sin Foresatte tilraads om, naar denne er tilstede, hvorledes Forsamlingen skal bestyres. Det kan hænde, at hans Præsident ledes af Aanden til at ordne Forsamlingen paa en speciel Maade, eller føler sig dreven til at tale, belære, formane eller revse de Tilstedeværende, og hvis han ikke bliver æret i sin Stilling, vil Aanden ved en saadan Leilighed blive krænket og den rette Orden brudt.

Dette synes vi er saa indlysende, at Ingen kan tage feil i disse Punkter, naar man ikke forsætlig vil. Lad hver Mand handle mod sin Broder, som han ønsker, denne skal handle mod ham, og dersom han altid erindrer dette i sin daglige Omgang med sine Brødre af Præstedømmet og de Hellige, vil han altid undgaae Yderligheder. Under alle de Omskiftelser, der jevnlig finde Sted hos dette Folk, kan ingen Mand, som er Præsident i Dag, sige, hvorlænge han vil indtage denne Stilling, eller hvorsnart den, han nu præsiderer over, vil blive hans Præsident. Tanken herom skulde lede enhver Præsident til at handle saaledes, at dersom dette nogensinde bliver Tilfælde, han da ikke skal behøve at skamme sig over sin Handlemaade mod sine forrige Undergivne.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 203.)

Aander i Fængsel.

Bibelen. 1 Petr. 3, 18-20. „Thi og Christus leed engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel leed Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed tøvede i Noæ Dage, der Arken byggedes, i

hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vand."

1 Petr. 4, 5. 6. „Men de skulle gjøre ham Regnskab, som er rede til at dømme Levende og Døde; thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden."

Luc. 23, 42. 43. „Og han sagde til Jesum: Herre, kom mig ihu, naar Du kommer i dit Rige. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg Dig, i Dag skal Du være med mig i Paradiis." (Aandeverdenen, hvor Frelseren gik hen efter sin Død.)

Joh. 11, 25. „Jesus sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve."

2 Petr. 2, 4. „Gud sparede ikke de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede og overantvordede dem i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen."

Ps. 16, 10. „Du skal ikke forlade min Sjæl i Helvede."

Es. 42, 6. 7. „Jeg, Herren, vil bevare Dig, og give Dig til en Pagt for Folket, til Hedningernes Lys, til at aabne de Blindes Øine, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Huus."

Es. 61, 1. Jesus skulde „udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Fængselets Opladelse.

Mormons Bog. Alma 19, 5. 6. (Side 324.) „Det er bleven kundgjort for mig ved en Engel, at alle Menneskers Aander, saasnart de ere udfarne af dette dødelige Legeme, ja alle Menneskers Aander, enten de ere onde eller gode, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet. Og da skeer det, at deres Aander, som ere retfærdige, blive indførte til en salig Tilstand, som kaldes Paradiis; en Hviles-Tilstand, en Freds-Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møie, og fra al Bekymring og Sorg, osv.

„Og da skeer det, at de Ugudeliges Aander, de, der ere onde, (thi see, de have ingen Deel i Herrens Aand; thi de vælge onde Gjerninger hellere end gode, hvorfor Djævelens Aand foer ind i dem og tog Besiddelse af deres Huus;) de skulle vorde udkastede i det yderste Mørke; der skal være Graad, Jammer, og Tænders Gnidsel, og det formedelst deres egen Ugudelighed, da de ere tagne tilfange efter Djævelens Villie. Dette er de Ugudeliges Sjæles Tilstand, ja i Mørke, og Gru og Frygt, og Forventning efter Guds Fortørnelses brændende Vrede, som skal komme over dem; og saaledes forblive de i denne Tilstand, saavel som de Retfærdige i Paradiis, indtil Tiden for deres Opstandelse."

Pagtens Bog. (Side 47, 28. 29.) „Og derpaa skal en anden Engel blæse, hvilket er den anden Basun, og da kommer deres Forløsning, hvilke ere Christi ved hans Tilkommelse, der have havt Deel i det Fængsel, der er beredt for dem, at de kunne annamme Evangeliet og blive dømte ligesom Mennesker i Kjødet."

(Side 238, 6.) „Disse ere de, som døde uden Lov, og ligeledes de, der ere de Menneskers Aander, der have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes liig Mennesker i Kjødet, som ikke annammede Jesu Vidnesbyrd i Kjødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hæderlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underfundighed. Disse annammede af hans Herlighed, men ikke dens Fylde."

Pearl of great Price. (Side 5.) „De, som dine Øine nu hvile paa, skulle omkomme i Floden; og see, jeg vil indespærre dem i et Fængsel, jeg har beredt for dem. Og han, som jeg har udvalgt, har bønfaldt for mit Aasyn; han

lider for deres Synder, hvis de ville omvende sig paa den Dag, da min Udvalgte skal vende tilbage til mig; men indtil den Dag skulle de være i Pine. Derfor skulle Himlene græde, ja alle mine Hænders Gjerninger."

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 21de Mai 1843. „Aanderne i den evige Verden, ere liig Aanderne i denne Verden. Naar disse Aander ere komne her paa Jorden og have erholdt Legemer, og naar de ere døde, og atter opstandne og gjenforenede med deres forherligede Legemer, ville de have et stort Fortrin over de Aander, som ingen Legemer have, eller som ikke holdt deres første Prøvestand ligesom Djævelen. Straffen for Lucifer var, at han ikke skulde faae et kjødeligt Tabernakel som Menneskene."

Brigham Young. („Journal of Discourses," 3die Aarg. Side 94.) „Hvor gaaer vor Aand hen, naar vort Legeme lægges i Graven? Den gaaer til Gud og bliver behandlet efter den Almægtiges velbehagelige Villie. Gaaer den lige til Faderen og Sønnen og bliver herliggjort? Nei. Dersom en Aand gaaer til Gud, som gav den, vil den ikke blive der. Propheten nedlægger sit Liv, og hans Aand gaaer til Aandeverdenen. Prophetens Morder døer, og han gaaer til Hades — de gaae begge til samme Sted, og skulle ikke adskilles endnu. I Staterne finde vi, at Onde og Gode boe mellem hverandre; i Californien boe de Retfærdige og de Uretfærdige ligeledes mellem hverandre, og naar vi gaae bag Sløret og have overgivet vore Legemer til vor Moder Jorden, ville vore Aander gaae didhen, hvor baade Hellige og Syndere opholde sig, thi de gaae Alle til eet Sted."

Heber C. Kimball. („Journal of Discourses," 3die Aarg. Side 112.) „Jeg venter ikke at komme i Guds umiddelbare Nærhed, naar jeg døer, men forventer at komme ind i Aandeverdenen og opsøge mine Brødre, hvor jeg i Forening med dem kan praktisere Evangeliet og berede mig paa enhver nødvendig Maade til at faae mit Legeme igjen."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 206.)

Broder Horace Cowan blev i Dag indsat i Liberty Fængsel for Gjeld, som Følge af Pøbelens Forfølgelse mod ham.

Om Ranet i Joseph Smiths Huus.

Følgende Brev har været indrykket i „Deseret News" af 16de Marts 1854, og tjener som Bilag til den Deel af Josephs Levnetsløb, som findes i nærværende Nr. af „Stjernen."

„Til Redacteuren af
„Deseret News."

„I Joseph Smiths Levnetsløb, offentliggjort i Deres ærede Nr. 5, seer jeg, at jeg fremhæves som behjælpelig med McLellin at plyndre Joseph Smiths Huus, medens han var i Fængsel. Dette er feilagtigt.

De Tiders Bevægelse er en tilstrækkelig Grund for et saadant falst Rygtes Udbredelse.

„Jeg var i Hyrums Huus, mere af Tilfælde end af Overlæg, med McLellin og Burr Riggs, engang da de toge nogle Bøger m. m., men var ikke med dem, da de gik til Josephs. Kort efter blev nævnte Rygte udbredt. Jeg forklarede Sagens Sammenhæng for Raadet i Missouri til dets Tilfredshed, haaber jeg; men nogen Tid efter fremførte en Fjende det i min Fraværelse for en Conference i Nauvoo, hvilket gav Anledning til Sagens Undersøgelse for Høiraadet, hvor baade Joseph og Hyrum vare tilstede. Her kom den rette Sammenhæng for en Dag, og Joseph beordrede Raadet til at give mig et Frikjendelses-Certificat, som kunde tilstoppe Enhvers Mund i dette Punkt.

„Certificatet lød som følger:

„Høiraadet i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige sammentraadte i Nauvoo den 20de October 1839 for at tage Ældste Harlow Redfields Sag under nærmere Overveielse, da der var fremkommet visse Beskyldninger mod ham i vor sidste Conference, hvisaarsag han blev suspenderet fra sit Embede og hans Sag henviist til Høiraadets Afgjørelse. Vi vare sammentraadte for at drøfte Sagen, men ingen Klage fremkom imod ham, og vi troe, at ingen Klage kan fremføres mod Ældste Redfield. Han tilstod aabent, at han vel havde gjort sig skyldig i visse uforsigtige Handlinger, men uden at have meent noget Ondt dermed, hvilket han oprigtigt angrede, og bad om Tilgivelse for sin Uagtsomhed i saa Henseende. Dette Raad voterede, at Ældste Redfield bliver tilgivet og gjenindsat i sit tidligere Embede og Samfundsforhold, som om ingen fornærmelige Beskyldninger nogensinde havde været fremførte mod ham, samt at han faaer et Udskrift af disse Forhandlinger, undertegnet af dette Raads Skriver."

„Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en nøiagtig Copi af Forhandlingerne i omhandlede Sag.

H. G. Sherwood."

„Jeg vil kun endnu tilføie, at jeg før har hørt om Hunden, der fik Prygl, fordi den blev truffet i slet Selskab, og det burde have været mig en Advarsel, men jeg haaber, det skal være mig i Fremtiden.

„Jeg forbliver Deres ærbødige

Harlow Redfield.

„Provo, den 7de Febr. 1854."

Medens Brødrene Kimball og Turley vare fraværende, fortsatte jeg min Epistel til de Sidste-Dages Helliges Menighed som følger.

„Vi vedblive stedse at have vore Tanker henvendte paa Biskop Partridge og paa Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som vi elske med en inderlig Kjærlighed, og som vi stedse erindre i vore Bønner til vor himmelske Fader.

„Det ligger os endnu meget paa Hjerte, at Kirken vilde gjøre vel i at sikkre sig Land-Contracten, som er foreslaaet af Isaac Galland og at vedligeholde denne Mands Venskab, saafremt han vil vise sig som en ærlig Mand og en Ven af Menneskeheden. Vi fandt, at hans Breve lagde en god og ædel Aand for Dagen. Vi anbefale at bede inderligt for alle Mennesker, i Særdeleshed for dem, som vise nogen Sympathi for det lidende Guds Folk. Af den Venlighed, som de Forenede Staters Advocat, Hr. Isaac Van Allen fra Iowa og Gouverneur Lucas have lagt for Dagen, antage vi, at de ville være Kirken til stor Tjeneste.

„Vi antage ogsaa, at de Forenede Staters Landmaaler i Iowa Territorium

kan blive Menigheden til megen Nytte, hvis det er Guds Villie, og hvis Retfærdighed er vore Lænders Belte.

„Det ligger stærkt paa vort Sind, at de Hellige bør gribe enhver Leilighed for at erholde et Fodfæste paa Jorden og berede sig saameget, som det staaer i deres Magt imod det rædsomme Uveir, som nu mørkt og truende trækker op paa Himmelen, hvorom Propheten har talt, hvilket ikke kan udeblive længe; thi det synes som om Himmelens Engle, hvem On sorgen for disse Ting i de sidste Dage er anbetroet, have raadslaaet sammen; og iblandt de Sager, som ere blevne omhandlede i deres hellige Raad, have de taget vore elskelige Brødres Mord ved Hawns Møller i Betragtning, saavel som deres, der faldt med David W. Patten, og have taget Beslutninger til Gunst for de Hellige og dem, som have lidt uden Skyld. Disse Beslutninger ville i sin Tid blive aabenbarede.

„Vi ønske, at enhver Sag i Eders General-Conferencer skulde drøftes med Tænksomhed og Omhu, for ei at krænke den Hellig-Aand, som til enhver Tid skal være udgydt over Eder, naar I øve Retfærdighed og retteligen elske hverandre. Glem aldrig dem, som ere i Fangenskab, Trængsel og stor Nød for Eders Skyld. Dersom der er Nogle iblandt Eder, som tragte efter egen Ophøielse og Velstand, medens deres Brødre sukke i Fattigdom og arbeide under store Prøvelser og Fristelser, kan den Hellig-Aands Forbøn intet gavne dem.

„Vi bør bestandig være meget agtpaagivne, at Selvophøielse aldrig faaer Plads i vore Hjerter, men fornedre os dybt og med stor Taalmodighed bære den Svages Skrøbeligheder.

(F

Blandinger.

Sunket Dampskib. Et Telegram fra Constantinopel af 22 Marts melder, at det fra Liverpool kommende engelske Dampskib „Laconia“ den foregaaende Nat i Marmorahavet var stødt sammen med det russiske Dampskib „Colchides,“ der var bestemt til Salonichi. „Colchides“ sank i Løbet af ti Minutter med samtlige ombordværende Varer, og 50 Mennesker fandt deres Død i Bølgerne.

Ved Venedig er fornylig i Keiserens Overværelse anstillet Forsøg med et nyt Ødelæggelsesmiddel, en undersøisk Mine, bestemt til at sprænge Skibe i Luften. Dette frygtelige Redskab bestaaer af en Kasse, der indeholder 800 Pund explodereude Bomuld. To saadanne Miner, som vare sænkede paa 14 Fods Dybde, lod man springe; ved den første Explosion blev en Brig kastet henved 500 Fod op i Luften og gik i tusinde-Stykker; ved den anden slyngedes et Kystfartøi i en betydelig Høide og havde samme Skjebne.

Man vil atter gjøre Forsøg paa at nedlægge en undersøisk Telegraphledning mellem England og Amerika; det nye Toug antages at ville koste over sex Millioner Rigsdaler.

Amerika: New York, den 18de Marts. Burnsides Expedition har taget Newburn og erobret 46 Kanoner, 3,000 Geværer samt taget 200 Mand tilfange.

1,000 Mand Sydlige ere flygtede i Retning af Goldesborough, og have afbrændt Broerne over Floderne Trent og Claremont, efter at have sat Ild paa Newburn. Nordens Tab angives til 100 Døde og 400 Saarede.

Men Dagens største og interessanteste Nyhed er en nylig stedfunden Duel mellem to Pantserskibe. „Merrimac," som oprindelig er en nordlig Dampfregat, der ifjor boredes i Sænk i Nordfolks Havn af Unionisterne, blev af de Sydlige optaget fra Havets Bund og iført en tre Tommer tyk Pantserklædning. I meget kort Tid ødelagde dette Fartøi Nordens svære Fregat „Congres" paa 50 Kanoner, Dampcorvetten „Cumberland" paa 24 Kanoner, af hvis Besætning Størstedelen omkom, samt Kanonbaadene „Oregon" og „Zouave" uden selv at tage nogen synlig Skade, og samme ulykkelige Skjebne vilde uden al Tvivl have ramt de to store Dampfregatter „Roanoke" og „Minnesota," hver paa 40 Kanoner, hvis ikke et nordligt lille Pantserskib „Monitor," der kun var Fjerdeparten saa stort som „Merrimac," var kommen til og havde givet Kampen en ny Retning. „Monitor" har kun to Kanoner, som udskyder aflange Smedejerns-Kugler paa 184 Punds Vægt; hver Kugle koster omtrent 90 Rdl. og hele Fartøiet hæver sig kun en Alen over Vandet. Efter fem Timers uafbrudt Kamp paa meget kort Hold, maatte „Merrimac" trække sig tilbage, da den havde taget lidt Skade paa Pantsringen; den havde kun 2 Døde og 8 Saarede, „Monitor" Ingen.

De europæiske Nationer have deels givet Ordre til, deels taget under Overveielse Nødvendigheden af, at standse med Bygningen af Trækrigsskibe, da hele den samlede Flaade i Europa paa 2,500 Fartøier kun er som Glas og Straa for et eneste saadant 60 Alen langt Pantserskib med 2 Kanoner som „Monitor," og isteden derfor at bygge Pantserskibe med endnu større Ødelæggelsesevne. I Sandhed et glimrende Fremskridt i Humanitetens og Christenhedens Tjeneste!

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.